

פרשת בהעלותך

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה" (ח,ג). מצטט רש"י את חז"ל: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה'.

מעלה נכדו של הבעש"ט - ר' ברוך ממז'יבוש, שאלה כבדת משקל: 'היעלה על הדעת שאהרן כוהן גדול, אשר בחר בו ה' ישנה ממצוות ה' מלעשותן?' ומתוך: עיקר העבודה לאדם הצדיק, שהוא עם ההתלהבות והלהיטות הגדולה לעבודת ה', שיעבוד על פי שכלו ויעשה את כל המעשים הגשמיים בלי שום שינוי.

כלומר - אין ההתלהבות, הדבקות וההתפעלות הדתית משחררת את האדם מתפקידו לעבוד את ה' בטהרה בדיוק כפי שנצטווה, ושלא ימצא בקיום המצוות פורקן להתלהבותו הדתית.

מעניין שדברים אלו יוצאים אמנם מפי אחד מאבות החסידות המעלה את ההתלהבות שבעבודת ה' לדרגה עילאית, ובכל זאת, מוצא לנכון להציב לה גבולות.

(רעיון מתוך: שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע מאת ישעיהו לייבוביץ')

פרשת שבוע – הרב דוד אסולין שיעור שבת אחה"צ בשעה 18.00

שבת בהעלותך		ימי החול	
הדלקת נרות	19:24	זמן תפילין / טלית	04:37←04:36
מנחה	14:00	שחרית	06:00
	19:35	שחרית ב' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45		
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:09←09:08
מנחה	13:30	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	19:35
לימוד "דור לדור"	17:10	שקיעה	19:46←19:44
צאת השבת	20:21	ערבית	20:10

שבת
שלום

פרשת בצלח

"בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות".

מביא רש"י - למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים?

לפי שראה אהרון חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עימהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו! אמר לו הקב"ה חייד, שלך גדולה משלהם.

ומקשה הרמב"ן - במה ניחם אהרון, בכך שהדלקת המנורה גדולה מקורבנות הנשיאים? ויותר קשה ממה שמובא במדרש רבה - "כל זמן שבית המקדש קיים מקריבים קורבנות, אבל הנרות לעולם מול פני המנורה יאירו". לכאורה כשאין בית המקדש אין קורבנות, וגם אין נרות!

אם כן, במה ניחם אהרון?

מתרץ הרמב"ן - רמז לו שעתידים מבניו של אהרון הכהן למצוא פך שמן ולהדליק את המנורה, ובזכותם יהיה לעם ישראל חג שלא יתבטל לעולם, והכוונה לנרות חנוכה, ומצוה זו נוהגת אף לאחר חורבן הבית.

תירוץ נוסף - המנורה מסמלת את התורה, כמו שכתוב "כי נר מצווה ותורה אור", "הרואה שמן בחלום יצפה לחכמת התורה", "הרוצה להחכים ידרים, והרוצה להעשיר יצפין", וסימנך מנורה בדרום ושולחן בצפון.

וידוע שאהרון הכהן לימד תורה לישראל ועל כך אומר לו הקב"ה שלך יותר משלהם, פרוש: לימוד התורה שאחד מלמד לישראל נחשב יותר מכל הקורבנות. שנוכה להגדיל תורה ולהאדיר!

חסי קבלן

שבת קהילתית

בפרשת בלק אנו קוראים "הן עם לבדד ישכון", אבל בסעד אנחנו שוכנים יחד ☺.

לכבוד חג המשק, נערוך קבלת שבת קהילתית חגיגית בערב שבת 'בלק', ט"ז בתמוז.

בתכנית - שירה ונגינה (מוזמנות ומוזמנים להביא כלי נגינה שונים), וסיפורים תחת הכותרת "כשהגעתי לסעד".

נשמח לשמוע גם אותך!

בשבת עצמה נארח או נתארח לקידוש אצל משפחה שאנחנו פחות מכירים.

פריטים נוספים יחולקו בדואר ובדוא"ל בהמשך השבוע.

113 שמינה קהילתית

"עליפה" לאאא ופאז עניס לפטורנו fe אאא

בל"ג בעומר תש"ד, לפני 71 שנה היתה חתונה בקבוצת עלומים שבהרצליה ג'.

דוד גולדשמידט נשא לאשה את חנה מורל. הם היו מהזוגות הראשונים שנישאו בקיבוץ הצעיר.

תשע שנים קודם לכן עלתה אמא לארץ עם הוריה ואחיה מוורשה - ואבא עלה שלוש שנים אחריה מהפנהיים, עיירה קטנה בגרמניה שאת שמה הנציח עד יום מותו. (בזכות כינויו בשם "הפה").

הם נפגשו בהכשרה בטירת צבי, לשם הגיעה אמא עם הגרעין התורני של בני עקיבא. באותו גרעין היו גם אבשלום זיוון, אריה קרול, ציפקה אולרייך ז"ל, ויבדל"א חיהל"ה נהיר, חנה קיני ומשהל"ה בן-צבי. אבא הגיע לשם עם חבורת בוגרי מקווה ישראל (שמעון אש, נתן קאופמן זכרונם לברכה ויבדל"א אדו פולק).

לאחר כמעט 3 שנים בטירת צבי הם הגיעו לקבוצת עלומים. אבא נהג לספר שלאחר שהוקמה הנקודה בנגב – לחצו עליהם מוועדת השמות (ובסופו של דבר כפו עליהם) לשנות את השם מ"עלומים" ל"סעד", בטיעון המוחץ:

"עכשו כולכם צעירים – והשם "עלומים" מתאים לכם, אבל מה תעשו כשכבר לא תהיו צעירים? איך תישאו את השם "עלומים"? צריך לשאול את הקיבוץ השכן, איך באמת בגילם המופלג הם עדיין מסתדרים עם השם הזה?

סיפור חייהם של אבא ואמא ויתר חבריהם מייסדי הקיבוץ - הוא הסיפור המופלא של הקמתה של מדינת ישראל. הם התחילו כצעירים אידיאליסטים המאמינים בצידקת הדרך בה בחרו, והיו מוכנים לוותר על הרבה כדי להקים ישוב בארץ ישראל, כדי להקים כאן מדינה! גם לאבא וגם לאמא יש חלק נכבד בבנייתה ובפריחתה של סעד ושל מדינת ישראל.

שושי ואני נולדנו עוד לפני קום המדינה, אך היינו קטנות מדי בשביל לחוות את יום הקמת המדינה. אולם, הורינו הצליחו לטעת בנו את התחושה שמדינה לעם היהודי זה ממש לא דבר מובן מאליו, זה נס אמיתי!

אבא ואמא כבר אינם איתנו אך יש נחמה גדולה ב"מקום" שהם השאירו כאן: בקיבוץ ובמדינה ובעיקר בשבת הגדול שהותירו אחריהם: נכדים ונינים הממשיכים את דרכם החלוצית, אמנם לא בסעד, אך כל אחד תורם את תרומתו במקומו בכל רחבי הארץ: בירושלים, ביבנה, בזיקים, בביצרון, בירוחם, בעולם התורה, בתחום הכלכלה, במיחשוב, בעולם העיצוב, ובעולם המדע. כל אחד מהם נושא עימו משהו מהמורשת. וכולם יחד הם עדות לכך שהחלומות של אותם שני צעירים, עולים חדשים מאירופה שהתחתנו בארץ ישראל ב-1944 בשעה שבאירופה התחוללה מלחמה ארורה ולעמנו היתה זאת שואה נוראה – חלומות אלו לא היו חלומות שווא.

יהי זכרם ברוך!

ברוריה אכאן

ללאה הלפרין אתך באבלך במות אמך

חיה טננבוים ז"ל

קיבוץ סעד

דברים fe נכדה..

דבריה של מיכל שליסברג-נכדתה של חנה גולדשמידט ז"ל באזכרת השלושים

סבא וסבתא, לכאורה הדבר הכי מובן וטבעי מאליו, לא תמיד.

הכרתי פעם בחור שלימים הפך להיות מאוד קרוב אליי שבשבילו סבא וסבתא הם יותר מושג ממשומו מוחשי, הם גרים רחוק מעבר לים, פעם בשנה נפגשים במקרה הטוב וכשזה קורה האוקיינוס כבר לא ביניהם, אבל הבדלי השפה והמנטליות מפרידים עוד יותר.

איזה פספוס- תמיד חשבתי לעצמי, איך זה לגדול בלי לחוות סבא וסבתא.

כמעט 35 שנה יש לי סבא וסבתא בקיבוץ סעד, סבא אחד ויחיד היה לי בחיי בעולם וסבתות ברוב חיי שתיים. למרות החוסר בשבילי הם היו עולם ומלואו.

הזוגיות של סבא וסבתא היוותה לי השראה. האהבה והכבוד אחד לשני, ההומור העצמי של שניהם האחד על עצמו ועל השני (בעיקר סבא וההומור שלו וסבתא שצוחקת).

והם היו סבא וסבתא לתפארת, הנכדים תמיד הסבו להם אושר והם מצידם הרעיפו המון אהבה, היה להם מוטו פנימי שלימים הפך לפרסומת: לפנק, לפנק, לפנק.

בזיכרוני לפחות פעם בשבועיים באים לבקר אצלנו ביבנה, סבתא משחקת איתי משחק זיכרון וסבא תמיד בדיים מלאות כל טוב ועד ביקורו האחרון נהג כך.

ובסעד, סבתא מפנקת בתרכיז מעשה ידיה, עוגות שמרים עם הפתעות בפנים, עוגיות סבתא. הקוגל הטרי שסבתא מתרוצצת בין הדירה למטבח הקיבוץ עד שמוכן וניתן לקחת הביתה. סבא דואג שיהיה בצל במלפפונים בחומץ כשמגיעים אורחים ושהבית יהיה מלא כל טוב עבורנו. זכיתי בסבא וסבתא שאין כמותם, אני יודעת שזכיתי.

משנות צעירותי אני זוכרת את הנסיעות לסעד לפעמים כמשפחה אבל לרוב לבד. נשלחתי להתפנק אצל סבא וסבתא או כדי לתת שקט להוריי...

אני זוכרת את עצמי בהסעות התיכון כשהחברים של נטע ומאיר שומרים עליי בדרך, אני זוכרת את הטלפון בשבוע שלפני, כשסבא וסבתא מאושרים לשמוע שמישהו מגיע לשבת וישר רבים מי ילך למרכולית לקנות ציפורים. את סבא שמכריז שהוא יקנה כי סבתא קמצנית וסבתא המאזינה בקו השני צוחקת לעברו, אני זוכרת את הציפייה לבואנו על המרפסת או מחלון המטבח.

אני זוכרת את הריטואל הקבוע בטלפון לפני שבת כשהפעם תור משפחת מכמן לבקר בסעד. את הלחץ של סבא וסבתא שתמיד הם מאחרים ושאלף פעם הם לא יוצאים בזמן. לדעתי הם תמיד הגיעו בזמן, לפני שבת, אבל כל פעם זה היה נשמע שהפעם זה האיחור הכי גדול.

אני זוכרת את חופשת הקיץ עת הייתי נוסעת ללא הוריי ונפגשת עם בנות דודתי בסעד לקייטנה משותפת אצל סבא וסבתא. איך היינו מעבירות את הבוקר במתפרה ונפגשות לצהריים עם סבא ויורדים ביחד למרכולית-שבעיני תמיד הייתה יותר שווה מיבנה, הרגשנו בחו"ל שם, כנראה בגלל הלארגיות של סבא וסבתא. את הבילוי עם סבתא בברכה של סעד, קרטיבים על המרפסת, סבא וסבתא היו עסוקים כל העת בלפנק את הנכדות שבאו ולהתגאות בהן.

אני זוכרת לטובה את הקידושים בשמחות בליל שבת, איך סבא עובר מקידוש לקידוש מכבד את בעלי השמחה בנוכחותו ומוודא שהנכדות מצאו משהו לנשנש. אני זוכרת את שבת בבוקר, עת הייתי מתעוררת מתפילות השבת,

השירים והניגונים הבוקעים מבית הכנסת הישר לחלונות הקומה השנייה בביתם. איזה לוקסוס זה לישון במיטה ולקחת חלק בשירי התפילה. פה ושם סבתא ניסתה לשכנע אותי לבוא ולהצטרף אליה לבית הכנסת ותשובתי לרוב הייתה שזה בסדר, אני שומעת הכל מפה.

ובמוצאי שבת, זמן הכנת הכביסה, סבתא מוציאה את המחברת מהארון ומתחילה לסמן בקווים כמה סדינים וכמה מגבות נשלחות לכביסה בחוץ, אפילו לקיבוצניקית כמוני זה היה מוזר.

אני זוכרת את הירידה המוקדמת לחדר האוכל בשבת, להכין סלט כרוב עם סבא, 20 דקות לפני זמן הקידוש בחדר האוכל זה היה בערך הזמן לצאת מהבית, לרדת לחדר האוכל להספיק לחתוך, לשטוף, לתבל ולחלק לכל אוהביו עוד בטרם יגיעו לשולחן. והמושג "לרדת לחדר האוכל", שאין ספק שהוא מבית סבא וסבתא שעד היום שגור בפי. גם בקבוצת יבנה, מקום מגוריי אני משתמשת במונח זה. למרות שעל פי הטופוגרפיה אין ספק שביבנה עולים לחדר האוכל, אצלי זה תמיד לרדת. חברי השומעים אותי מנסים לתקן לא אחת, אבל זה כנראה חזק ממני, אני יורדת לחדר האוכל כשם שסבא וסבתא נהגו כל השנים גם אם ביבנה זה בראש הגבעה.

ישנם עוד מושגים הזכורים לי מבית סבא וסבתא, למשל, סבא וסבתא לא גרו בבית הם גרו בדירה. "איפה המפתח לדירה", "אני כבר עולה לדירה". למרות שתמיד נראה היה שיש להם בית עם דשא וגינה בקיבוץ הם חיו בדירה. כנראה שאפשר להוציא את סבתא מתל אביב, אבל אי אפשר היה להוציא את תל אביב ממנה.

או המושג, "דוד תקטין" – לא נאמר על החגורה או על פרוסת עוגה שנחתכה, בכל מוצאי שבת סבא ממהר להדליק רדיו ולשמוע חדשות ומיד לאחר הפעלת הרדיו נשמעה הזעקה "דוד תקטין", כדי שסבא ינמך קצת את הווליום. אתם, חברי קהילת סעד, אתם חלק מהחוויות שלי כאן, גם בביקורנו בילדות וגם כשבגרנו ובאנו לעזור לסבא וסבתא תמיד התעניינתם, תמיד במאור פנים – "את של שושי או של ברוריה"? "איפה אתם גרים כיום"? ועוד. הייתם חלק מהחיים של סבא וסבתא ודאגתם שנרגיש בבית, אני רוצה ממקום זה להודות לכם על שהתעניינתם בשלומם של סבא וסבתא, דאגתם, דפקתם על דלתם או הגשתם סיוע, הבעתם אמפתיה ואפילו רק במאור פנים. אם בסידור שעון שבת אם בביקורים אצל סבא בבית שקמה שנפל בבריאותו וגם לאורך השנים. אנחנו כולנו גרנו רחוק מהם ואתם הייתם כאן עבורם.

תודה מעומק הלב על הבית שהייתם בשבילם והשותפות בקהילה שהייתה כה חשובה עבורם. בשנה האחרונה, כאשר אתם הייתם בחזית ואנחנו נחשבנו עורף, זכינו לקבל את סבתא בהשאלה עד תום מבצע צוק איתן. הייתה זו מתנה של ממש עבורי, לאחר שבשנים האחרונות לא הצלחתי להגיע לסבתא כמו שהייתי רוצה. נהנינו מחברתה, לטייל איתה, לשבת ולשוחח איתה וגם לסעוד אותה כשמאיה נזקקה גם היא לעוד יד. כעבור כמה חודשים, לאחר ירידה בבריאותה של סבתא זכינו שוב שסבתא התקרבה עד אלינו ליד בנימין בכדי שנוכל לבקרה על בסיס שבועי. הייתה זו זכות גדולה להיות במחיצתה של סבתא, משפחתי המורחבת וגם אני וילדי לא ויתרנו על הביקורים אצלה בבית אבות, ובאמת התהלכתי בתחושה שהכל מלמעלה, ושהקב"ה ממש שלח לנו את סבתא בכדי שנוכל להיות איתה יותר. ושאם קשה היה לי להגיע עד לסעד, אז כעת סבתא באה אלי. מי ידע שיהיה זה קצר כל כך.

כמעט 35 שנה יש לי סבא וסבתא בסעד ולפני חודש בעצם נסתם הגולל. הבית המוכר והאהוב עם המרפסת והגינה הפורחת, הריח המוכר כל כך, עם סבתא הניצבת בחלון המטבח ומחכה וסבא המגולח המריח ממי קולון מוכן כבר לשבת. 35 שנה שלי וזהו, נגמר.

ליווינו את סבתא לפני כחודש בדרכה האחרונה שתנוח לעולמים ליד סבא האהוב. הבית כבר לא יהיה שלכם ואת הדרך לכאן נעשה אולי באזכרות בלבד. קשה לסכם, קשה להיפרד, קשה להפנים שנגמר.

בשבת - חגגנו במניין השני מגוון שמחות ומצעד העולים הנרגשים לתורה היה מרשים. לאחר התפילה הזמינה משפחת בלס את כל הציבור לקידוש במועדון לרגל נישואיהם של נועם ולירון והשמחה היתה רבה. מזל טוב לזוג הצעיר ולכל המשפחה. בשיעור פרשת השבוע התמקדה גילי בדמותו של שמשון שסיפור לידתו מופיע בהפטרה, על פי קטעים מספרו של אברהם קריב (1900-1976) - "שבעת עמודי התנ"ך". מן הכתובים, מצטיירת דמות מוזרה ושנויה במחלוקת של מושיע פלאי מצד אחד, אולם אדם כוחני ובעל תאוות מצד שני. להבדיל מהנזיר הקלאסי המקבל את הנזירות על עצמו, על שמשון היא נכפתה עוד מבטן אמו. השערות של קריב היא שאצל שמשון הנזירות משמשת כאמצעי הגנה וריסון שננקטו מבעוד מועד ושליחותו של המלאך המבשר היתה להדריך ולמנוע מכשול. ובכל זאת 'פרשת שמשון' היא אחת מהנפילות שהמקרא מרבה לספר עליהן וחולשתו האנושית גברה לבסוף על גבורתו הא-לוהית.. מי שנועד להושיע את עמו, נעשה הוא עצמו חדל ישע לעולמים, רק ידיו נותרו לו והן טוחנות לפלשתים. מה המר לו דבשו!!

בשיעורו של הרב ארי אח"צ, עסקנו במזמורי קבלת שבת והעמקנו בניתוחו של המזמור: "לכו נרננה לה'" (תהלים צ"ה). מקורו של נוסח קבלת השבת הנהוג בפינו היום, התחיל אי שם במאה השש עשרה בין מקובלי צפת שיצאו לקבל את השבת בשדה הסמוך לבושים בבגדי לבן. המנהג התקבל אמנם ברוב קהילות ישראל אך לא בכולן ויש קהילות המסתייגות מהתוספת הקבלית. המקלים בהסתייגותם מקפידים להדגיש שלא מדובר בחלק מהתפילה ממש בכך שממנים חזן שטרם הגיע למצוות ובעל התפילה אינו עומד במקומו הטבעי אלא על הבמה. המחמירים בהסתייגותם מוותרים לגמרי על קטע זה של התפילה ויש המקפידים לפצוח בשיחת רעים אם נקלעו במקרה לקהילה בה מזמרים את קבלת השבת. צא ולמד שבחם של ישראל שאם נמצאו מדברים בתפילה, ברי שטעמם עמם!! אלא מאי.. יש המפליגים בשיחה ושוכחים שערבית של שבת היא חובה לכולי עלמא.

ביום ראשון - בין הערביים, יצאנו למושב הקניות והבילויים "שרונה" הנמצאת בליבה של תל אביב, בין מגדלי המגורים, משרדי הממשלה ומתחם הקריה. יצאנו 'כמעט' בזמן, באוטובוס 'כמעט' תקין הנהוג על ידי נהג שי'כמעט' מתמצא ביעד הנסיעה, יוצא דופן בחביבותו שדאג לספק ולרצות את נוסעיו מעל ומעבר (עובדה שתתברר בהמשך לאו דווקא כיתרון..). מיד בתחילת המסע, נטל בידי מנהל הקהילה בדימוס - עופר שלומי, את המיקרופון ואמר את תפילת הדרך ובכללה: "ותחזירנו לביתנו בשלום", בכוונה שלמה. כשהגענו ליעד הבחנו במדריך צפירי המוכר לנו מימים ימימה, שהמתין לנו בקרן הרחוב הסואן. אנו נופפנו לו לשלום והוא המליץ לצמד המארגנות בחום, להורות לנהג להחנות את האוטובוס בחניון היחידני הצמוד לקריה שזה עתה התפנה בזכותם של עובדי המקום שסיימו את יום עבודתם. ירדנו מהאוטובוס בבטחה, חצינו את רחוב קפלן בזהירות ושמנו פעמינו לכיוון המושבה 'שרונה'. שם שמענו על ה"טמפלרים" מייסדי המושבה ועל המבנים האסתטיים שאותם הקימו. שמענו על הבועה התרבותית שיצרו לעצמם בלב הלבנט ועל התנהלותם במהלך מלחמות העולם וביניהן. חזינו בקדמה התעשייתית אותה הנחילו בקרב יושבי הארץ ואפילו הספקנו לשתות קפה ולאכול דבר מאפה בטרם צעדנו לכיוון האוטובוס בדרכנו חזרה הביתה. משהגענו לחניון ה'ריק' גילינו לתדהמתנו כי מאות המכוניות של בלייני הלילה, גדשו אותו מחדש והן הלכו והקיפו את האוטובוס בהמוניהן בתנועה חד כיוונית אל תוך החניון. כל ניסיונותיו של הנהג לחלץ את כלי רכבו העצום בין המכוניות הקטנטנות נדמו לזה של לויתן שנסחף אל החוף ומחפש לשוב בשלום למעמקי הים – ללא הועיל כמובן.

את מבצע החילוץ נטל על שכמו עופר שכיוון את הנהג קדימה ואחורה כקברניט מיומן ועתיר ניסיון. לעזרתנו חשו כמה משוליותיו שהשגיחו על האוטובוס מכל צדדיו, אך התוצאות בוששו להגיע. לבסוף נותר רכב סורר אחד שמנע מן הנהג להשלים את הסיבוב וממשטרת ישראל נמסר כי קצרה ידה מלהושיע. גם הנפת הרכב באוויר על ידי מספר גברתנים והטייתו הצידה בכמה סנטימטרים לא הועילו, והיו שהתחילו להתעניין בזמני הרכבת.

לפתע משום מקום הופיעה נהגת הרכב - עלמה צעירה ונאוהה עם בן זוגה החביב, שלגמרי, לגמרי במקרה, החליטו לסיים לבלות מוקדם. מדובר היה במכונית אחת! מתוך כל המאות, שבעליה התכוונו לצאת מהחניון ולא להיכנס אליו, ודווקא זו היתה המכונית שעמדה בדרכנו. על כך נאמר: "תשועת ה' כהרף עין" או "שומר פתאים ה'".
 משהתיישבו ויישבנו את דעתנו, שיבח עופר את הנהג על סבלנותו ואילו הנהג עצמו לא הבין כיצד נגרר להישמע לבקשה לחנות בחניון שאיננו מיועד לתחבורה ציבורית בלב ליבה של תל אביב.. תודה לוועדת תרבות על הסיוע המוצלח שעליו נקווה להרחיב לאחר המחזור הבא.

ביום רביעי – בבוקר, הכניסו הורי המשפחתון ורד ושמואל גלס את בנם בביתנו של אברהם אבינו, תחת ידיו הבוטחות של לביא שילר, וייקרא שמו בישראל – נווה. משהגיעו הוריהם של ורד ושמואל לשמחה, הם התקבלו על ידי הילדים כסבים וסבתות טבעיים ובן רגע הפכו כולם לחמולה אחת גדולה. לאחר סעודת המצווה, הצטלמה המשפחה המורחבת על הדשא וליבנו התרחב והתמלא בגאווה.

יורט קימלמן

אשרינו שלינו

בשבת פרשת "נשא" חגגנו שבת חתן לרגל נישואי נועם ולירון. ברצוננו להודות:

- לענף הקייטרינג שפינק אותנו באוכל טעים ומכובד.
- לכל החברות והחברים היקרים שהרעיפו עלינו הרבה אהבה ופירגון, הציפו אותנו בעוגות, מעדנים וקינוחים ועזרו לנו להרים קידוש מכובד. היו ברוכים. אשרינו שזכינו לקהילה מחבקת. יהי רצון שניפגש בשמחות.

שרה ושמחה, נואם ולירון

אירוע התרמה למען "בית הגלגלים"

כולם מוזמנים לאירוע הפנינג התרמה למען עמותת "בית הגלגלים" שיתקיים בבית הספר דע"ת

ביום שני כ"א בסיוון 8.6.15 בין השעות 20:30-17:30.

בתוכנית; דוכני יצירה, דוכני פעילות, מתנפחים, ודוכני אוכל (בתשלום).

עלות כרטיס לאדם 10 ש"ח, כרטיס משפחתי ב 50 שקלים בלבד - למשפחות מעל חמש נפשות.

הכנסות האירוע יתרמו לעמותת בית הגלגלים

נשמח לראותכם!

מוצאת תלמידי חטיבת הביניים בית ספר דצת.

אצידית ולנחום אנדאו ולכל המשפחה
 מלא טוב להולדת הנכד, בן ארנה ולשמחון מנו
 שתכלו להרבה שמחה ונחת!

על חידוש תורה fe אישה וכיסוי הצנייט בלמן ברכת הנרות

כל אחת ואחד מכיר את המעמד. אמא עומדת, מוקפת בילדיה, מדליקה את נרות השבת, מכסה העיניים, שפתייה לוחשות 'ברוך אתה... להדליק נר של שבת', מסירה הידיים, חיוך על הפנים וברכת 'שבת שלום' מקבלת את פני השבת. כיסוי העיניים בזמן ברכת הנרות הוא מנהג נפוץ, למרות שיש הנוהגים אחרת. מה מקורו של המנהג?

'כל המצוות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן', כך קבעו חז"ל (בבלי פסחים ז ע"ב, סוכה לט ע"א, מגילה כא ע"ב). כלומר, על כל מעשה מצווה יש לברך לפני עשיית המצווה ורק לאחר הברכה מקיימים את המצווה. כך אנו נוהגים לברך 'לשמוע קול שופר' לפני התקיעות בראש השנה, 'על אכילת מצה' לפני אכילתה בליל הסדר, 'להניח תפילין' לפני הידוק תפילין של יד ועוד כהנה וכהנה. למרות הכלל הברור, ישנן כמה מצוות שיוצאות מן הכלל, בהם לא ניתן לברך לפני עשיית המצווה. הדלקת נרות שבת היא אחת מהן. מדוע? המרדכי, אחד מראשוני אשכנז (המאה ה-13), הסביר שבזמן ברכת הנרות מקבלת האישה את השבת. אם כך, כיצד תדליק נרות לאחר שקיבלה שבת?! לכן ראשית תדליק האישה הנרות ורק לאחר מכן תברך. כדי לשמור על הכלל המחייב לברך על המצוות 'עובר לעשייתן', הציע מהר"י ווייל שהאישה תניח ידיה על עיניה וכך לא תהנה מאור הנרות עד לאחר הברכה, ויהיה בכך משום 'עובר לעשייתן'. כך גם פסק רבי משה איסרליש (שו"ע או"ח סימן רסג, ה).

בעיה דומה נוכל למצוא גם בטבילת גר. כיצד יברך לפני טבילתו 'אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על הטבילה' כשהוא עדיין אינו יהודי? לכן נפסק בשו"ע (יו"ד סימן רסח, ב) שיברך לאחר טבילתו (נשות אשכנז נוהגות תמיד לברך לאחר טבילתן, כדי שלא להבחין בין טבילה לטבילה).

איך כל זה קשור לחידוש תורה של אישה? ר' יוסף כהן כתב הקדמה לספר 'הדרישה והפרישה' על טור יורה-דעה שחיבר אביו, ר' יהושע פלק כ"ץ (פולין, המאה ה-16). בדבריו הוא מזכיר את אימו, מרת בילה, וכך הוא כותב:

וכל ימיה הן בימי החורף הן בימי הקיץ עמדה תמיד בזריזות קודם אור היום כמה שעות והרבית התפלל בכוונה גדולה... ובידה מפתח עזרת הנשים שהיתה ראשונה מבאי בית הכנסת... ואחר התפילה לא שם נפשה לשום דבר בטלה רק מחיל אל חיל עוסקת בתורה פרשה של ימי השבוע עם פירוש רש"י ושאר מפרשים כידוע לכל תלמיד אבי מורי ורבי ז"ל מאוכלי שולחנו, שתמיד... היתה... במשא ומתן אולי בדברי תורה...

הביטו נא ראו את מה שהרגישה בטעות הנשים בהדלקתן נרות ביום טוב... מה שנוהגות להדליק נרות של יום טוב כמו של שבת דהיינו שמדליקין תחילה הנרות ואחר כך משימין ידיהן לפני הנרות ומברכין הברכה על הנרות... התיינח בהדלקת הנרות לשבת שאחר הברכה אסור שוב בהדלקה **אבל ביום טוב שמותר להדליק הנרות ביום טוב עצמו מוטב שנעשה ברכת הנרות כתיקונה להיות הברכה עובר לעשייתן ולהדליק הנרות של יום טוב כמו נרות חנוכה לברך תחילה ואחר כך להדליק הנרות בזה אחר זה.**

החידוש ההלכתי של מרת בילה עוסק בסדר הדלקת הנרות ביום טוב (אמנם יש שהתנגדו לו, אבל בסופו של דבר התקבלו דבריה על רוב הפוסקים. ראו משנה ברורה סימן רסג, ס"ק כז), אבל הנקודה הרחבה יותר שעולה מן הדברים מלמדת שיכולת החידוש והפיתוח בעולם ההלכה (ובעצם בכל תחום שהוא) נובעת מלימוד מתמיד, מושקע ורציני. החידושים כבר יצוצו מעצמם.

ולסיום חידה – האם תוכלו לציין ברכה נוספת שאנו מברכים לאחר מעשה המצווה?

שבוע הספר לילדים

השנה לכבוד שבוע הספר נקיים שני אירועים:

- הראשון יתקיים ביום א' הקרוב כ' בסיון 7/6 בשעה 17.30 - שעת סיפור בספריית הילדים עם רונית ברט שתספר לנו שני ספורים ולאחריה תערוכת ספרי יד שנייה במתנה (עדיין ניתן להגדיל את המבחר ולהביא לנו עוד ספרי ילדים שאתם מוכנים לתרום) ותערוכת ספרים חדשים במחיר מצחיק. הספרייה תהיה פתוחה עד 19.00 להחלפת ספרים ודיסקים.
 - השני יתקיים ביום א' כ"ז סיון 14/6 בשעה 17.30, בחדר האוכל הימני - הצגת תאטרון הקרון מירושלים בשם "מעיל הפלאים", ההצגה מיועדת לכל המשפחה מגיל 3, ההצגה משלבת תיאטרון בובות, חפצים, טקסטיל ומוזיקה.
- ההורים מתבקשים לא להביא ילדים קטנים שעלולים להפריע ולא לשלוח את ילדיהם הקטנים לבד, אנא התארגנו בהתאם.

מוזמנים בשמחה לשני האירועים.

נא קטט

"הצצה לסדר" או ירי מטחים

בשעתו"מ חגגנו בשבת האחרונה פרשת "נשא", שמחות לרוב. חתונת בן משק, בר מצווה של "שכן", הולדת נכדים ונכדות ועוד.. בקיצור "שישו ושמחו". אך למרות כל השמחות, יצאתי ממניין שני בתחושה חמוצה. למי שלא זכה, אספר, שבעל הקורא התקשה מאוד להתגבר על קולותיהם של הילדים שצבאו על בימת הקריאה, במאבק לשמור על המיקום (אותו הם תפסו כבר בפסוקי דזימרה) ועל ריצותיהם וזחילותיהם של המנסים לשפר עמדות. אמנם זו לא הפעם הראשונה שזה קורה, אך הפעם, לרוע המזל, נאלצו הילדים לארוב לסוכריות, עד סוף אחת הפרשות הארוכות בתורתנו. לאור ההפסקות הרבות (הנדרשות כמובן) ובשילוב העובדה שהחתן היקר הינו כהן (ולכן צריך לעלות אחרון) הפך האירוע קשה מ"נשא".

לא נראה לי שנחוץ לפרט את הבעייתיות שבמצב זה, רק הייתי רוצה להאיר פן נוסף במצב שנוצר: אמנם הקורא השבת היה בקי ורגיל, אך נסו לתאר לעצמכם את הרגשתו של נער בר-מצווה שלמד שנה שלמה ועומד לראשונה במעמד מלחץ זה ומנסה להתרכז, תוך כדי כך שזאטוטים זוחלים לו בין הרגלים ומשוחחים להנאתם (שלא לדבר על עוגמת הנפש של אימו הניצבת מרחוק ומנסה לקלוט את מוצא פיו של התכשיט).

ברוך ה' זכה קיבוצנו בשנים האחרונות לברכת פרי בטן. שבילי הקיבוץ ובית הכנסת מלאים ילדים וילדות ולכן אין מנוס לדעתי ממצייאת פתרון יצירתי. אני מבקש להציע מטח סוכריות אחד מתוזמן: בתחילת קריאת התורה יקרא הגבאי לכל הנידונים ל"סקילה" לעלות לבמת הקריאה ביחד, ואז, תוך שירת "ני ני ני" מסורתית תושלך כל התחמושת ותיאסף ע"י הילדים. לאחר מכן ידאגו ההורים לפנות את הילדים מאזור הבימה ובעל הקורא ימשיך בקריאתו בשלווה. כמובן שבעלי השמחה יזכו לעליה ו"מי שברך" כמקובל בקהילתנו. אני יודע שהרעיון נשמע קצת מהפכני ואולי אף חסר סיכוי, אך אני מבקש מוועדת דת להעלות את הנושא לדיון בקרוב. כמו-כן אשמח אם יעלו הצעות אחרות או כיווני מחשבה שונים לשיפור המצב. מזל טוב וברכת ה' לכל בעלי השמחות ומשפחותיהם ויהי רצון שאלו יהיו המטחים והרעשים היחידים שנשמע באזורנו.

אליאב לזר

צדק על החרוב עיניה מ'ינו ועל צד התות עכנו - עאינו...

לרגל התגובות הרבות שהגיעוני על רשימתי הקודמת בנושא – אני חייב הבהרות, הסברים ואף התנצלות... אתחיל בתוספת קטנה לגבי הקטע שצוטט מוויקיפדיה על כך שחרוב ממין זכר עשוי, לאחר כ-70 שנה להפוך לעץ מניב פרי. לא ציינתי, שבסיומו של קטע זה – התנוססה "הערת מערכת" קצרה: דרוש מקור. סיפרתי על כך לבני דוד, והוא הראה לי שבאחד מספריו של חוקר החי והצומח בתקופת התנ"ך והתלמוד – הד"ר יהודה פליקס, הוא מציין שיש זן אחד של חרוב זכר, שבגיל כ-70 שנה הוא מצמיח פרחים זכריים ונקביים במקביל, וכך באים לעולם הפירות.

כאן המקום לספר, שיהודה פליקס ז"ל, ביקר בסעד יותר מפעם אחת. באחד מביקוריו שוטטנו בחצר הקיבוץ, והוא הצליח להרוס לנו את כל מה שחשבנו שאנו יודעים על שמות הצמחים. זכורים לי כרגע שני תיקונים: הברוש אינו אלא תאשור, המלפפונים אינם אלא קישואים... לחיזוק דבריו בנושא הקישואים, אף הביא "אסמכתא" מבודחת: וכי יעלה על הדעת שיוצאי מצרים התגעגעו למה שאנו קוראים היום קישואים? אם יורשה לי להיסחף בזרם האסוציאציות, אספר שבשבוע שעבר ראיתי בכלבו מלפפונים (כפי שהם קרויים בפינו עדיין...) ארוכים במיוחד – כ-30 ס"מ! זה הזכיר לי סיפור משנות החמישים. חיים ז"ל ושרה תיבדל"א רבלין היו בשליחות תנועתית באנגליה. הם נתבקשו על ידי אנשי גן הירק לשלוח זרעי מלפפון, שהיה קשה להשיגם בארץ. כאשר הגיעה עונת האסיף, נדהמו האוספים להיווכח, שהמלפפונים הגיעו לאורך של כחצי מטר! אי אפשר היה לשווקם (הקונים נבהלו כשראו אותם...) וגם בחדר האוכל שלנו הם לא זכו להצלחות בצלחות... אבל נשאר להם זכר בכינוי: מלפפוני רבלין.

ובכן הפלגתי בסיפורי זכרונות, אולי כדי לדחות עד כמה שאפשר את ההתנצלות... אבל הגיעה העת להודות: אין עץ תות ליד החרוב! צומח לו שם להנאתו סיסם הודי. מה קרה לי? האמנם טחו עיניי מראות? מיד יגיע ההסבר. כמו שבכלכלה יש במקום דו"ח רווח והפסד – יש דו"ח רווח והסבר, גם מערכות צבאיות מסתיימות או בהצלחה – או בהסברים. אבל לפני ההסבר, אני מבקש להעיד עלי את בני סעד שנולדו בשנות החמישים והשישים, שקטפו עלי תות מן העץ שנטע קיבוס ליד החרוב – כדי להזין את תולעי המשי שגידלו מתחת למיטותיהם. שאלתי את ניסים דדון, בעל וותק של כשישים שנה בגן הנוי שלנו, והוא אישר לי במנוד ראש – שאכן עץ התות מת מיתה טבעית לפני שנים, והסיסם ההודי תפס את מקומו. ואני קיוויתי, שאולי יבוא מדען מבריק - ויחדש לנו שעץ תות בגיל 70 - הופך להיות סיסם..

מה ההסבר שאני נותן לעצמי ולאחרים? עקב גילנו המופלג (מותר קצת להגזים?) הדסה ואנוכי עוברים אמנם מספר פעמים ביום ליד החרוב – אבל תמיד בקלנועית. לקלנועית יש גגון, המאפשר לראות את כל הסביבה – אבל רק עד לגובה הגגון. לכן, כשאנו עוברים ליד עצים למשל, אנו רואים רק את הגזע עד גובה של כמטר וחצי. בדקו וראו, שעד לגובה זה קשה להבחין בעלוות העץ. כזכור, את פירות החרוב זיהיתי, כאשר היו זרוקים על האדמה... לא נותר לי אלא להתנצל בפני אלה שבאו ואמרו לי שאין עץ תות – ואני התעקשתי על משהו היסטורי, שמת לפני שנים... מה לעשות – אומרים שהזקנים הם שמרנים. אבל גם הם אמורים לפעמים להכיר בעובדות, אף כי באיחור מה...

חנן אולן

מהפעל הגזר

מפעל הגזר החדש – דיווח קצר

אקדים בכמה מילים על העונה הנוכחית בגזר. אנו מתקרבים לסיומה של העונה. במכון הגזר שלנו ששירת אותנו באהבה ומסירות אין קץ שנים רבות עד למאוד (על אף שלאחרונה סובל מאוד מאותות של זקנה גוברים והולכים) עובדים שלוש משמרות על מנת לסיים את העונה במועד. הכוונה "להוריד את השלטר" באופן סופי ומחלט, בסוף חודש יוני. את שתי החלקות האחרונות הנמצאות בצפון, נמיין ונארוז במפעל הגזר של ידידינו בשלוחות. ולתוצאות כפי שמסתמן עד כה - ביעדי הכמות שהיצבנו בתכנית השנתית נעמוד, או שנהיה קרובים מאוד. התוצאות העסקיות מצביעות כי נעבור את התכנית בשורת ההכנסות וכן נשפר את שורת הרווח, וזאת בעיקר כתוצאה מרמת מחירים יפה (וגבוהה מן התכנית) הן בשוק המקומי אך בעיקר בכל שוקי היצוא. את זאת אני אומר עם כל הזהירות המתבקשת, ומתוך תקווה כי לא יחול איזה משבר של סיום העונה, שאינו נצפה כרגע. נקווה ונתפלל כולנו שהעונה תסתיים בטוב.

בניית המפעל החדש והזמנת הציוד

בחודש אפריל ניתן לצוות הקמת מפעל הגזר החדש אור ירוק ע"י הנהלת המשק לצאת לדרך. בקו 4, בחלקה הסמוכה ממערב למבנה החדש של פופלי, אפשר כבר לראות את התרוממות הפיגומים באתר הבנייה. העבודות מתקדמות בהתאם למתוכנן ולפי לוחות הזמנים. ההזמנות לרכישת הציוד החדש יצאו ליצרנים בארץ ובחו"ל, המקדמות הכספיות שולמו זה מכבר להבטחת ביצוע משלוח הציוד והרכבתו במפעל במסגרת הצפופה של לוח הזמנים. בכוונתנו לקלוט, למיין ולארוז גזר במפעל החדש - ביום הראשון לחודש הראשון של שנת 2016, למניינם.

שיווק ומכירות

פעילות השיווק ברוב יעדי חו"ל מבוצעת זו העונה השנייה בעזרת חברת מהדרין (שונה מאשר בעבר הרחוק יותר). בשלב זה, עם כל הזהירות הנדרשת, מסתמן כי העבודה המשולבת עם מהדרין, והגישה המותאמת לכל יעד ויעד משוקי היצוא, עשויה להביא לשיפור בביצועים ובתוצאות. ובשוק המקומי - בעונה הבאה, לאחר שנים רבות של עבודה משותפת, אנו אמורים להיפרד ממשקי ההתארגנות - עלומים, דורות ואור הנר, ולצאת מן המותג "גזר ישראלי", ולצאת לדרך חדשה בשילוב עם חברת מהדרין.

מבנה ארגוני ואיוש תפקידים

בהנהלת המשק (בהרכב מורחב) התקבלה זה מכבר החלטה על השינוי במבנה הארגוני של ענפי הגזר והמשק לגד"ש. להזכירכם, עיקרו של השינוי אומר כי מנהל הגזר קיבל הסמכות וחלה עליו האחריות משדה הגידול של הגזר, עובר ללוגיסטיקה והתפעול, למפעל המיון והאריזה, לשיווק ולמכירה, ועד קבלת הדולר האחרון המתקבל מן הלקוח הסופי אל חשבון הבנק שלנו.

לאחר שהסכמנו על המבנה הארגוני, ניגשנו להגדרות התפקיד של מנהלי האורגן החדש. בעזרת מאיה בר לב, היועצת מחברת דה לויט, שליוותה אותנו לכל אורך התהליך (בעזרתה עבדנו גם על חלופות המבנה הארגוני),

תארנו את העיסוק של בעלי התפקיד, הגדרנו את תחומי הסמכות והאחריות, את התוצאות המצופות מהם, את ממשקי וקשרי העבודה שלהם, מדדי ההצלחה של התפקידים וכמובן את דרישות התפקיד. הוגדרו חמישה בעלי תפקיד מרכזיים נדרשים:

- מנהל ענף הגזר.
- מנהל השדה והגידול.
- מנהל מפעל הגזר.
- מנהל השיווק.
- תפ"י (תכנון, פיקוח, יצור).

במקביל הקמנו צוות היגוי להובלת כל תהליך המתבצע בתחום המשאב האנושי בגזר. הצוות כולל את החברים הבאים: מתניה רפל, אורן ברנע, עזריאל אסף, בוקי, הילה אור, מאיה בר לב וחלופ. הצוות ישב עד כה שתי פגישות בהן למד, העיר, תיקן ואישר את הגדרות התפקיד הנדרשות לאורגן החדש. אנו נמצאים היום לקראת הסכם עם חברת ההשמה שאיתה נעבוד במיזם ראשוני של המועמדים.

במקביל, הילה עומדת להוציא בתחילת השבוע הבא, מכרז פנימי לחברים על מכלול התפקידים הנדרשים. כל חבר המעוניין יוכל לפנות להילה לקבל הדרכה מסודרת איך להשתתף במרכז. חברים, אם תהיינה איזה שהן שאלות או דברים לא ברורים במכרז שיופיע, לא להתבייש ולשאול את הילה או אותי, נשמח כמובן לעזור. ברור לחלוטין, כי למועמדים הפנימיים, לחברים שלנו, אשר יענו לדרישות התפקיד ויעמדו במדדים, תעמוד קדימות למינוי בפני מועמד חיצוני זהה להם. צמד המועמדים הסופיים לכל תפקיד (אלה שהגיעו לגמר), יקראו לפגישה עם צוות ההיגוי. המלצת צוות ההיגוי למינוי המועמד המתאים, תאושר סופית בהנהלת המשק. בכוונתנו לסיים את הליך הגיוס לא יאוחר מסוף חודש אוגוסט, מחצית ספטמבר. מכל מקום, עד שימונה מנכ"ל חדש, מנהלת הגזר הפועלת כבר מעל שנתיים וחצי, תמשיך לרכז ולנהל את כל הפעילות הקשורה להחלטות בשוטף וכן להכנות הנדרשות לעונה הבאה, כמו תכנית עבודה, לוח מזרעים וכו'.

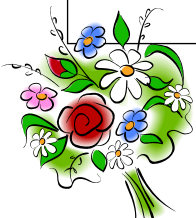
חברים, בהצלחה לכולנו!

ענת שלום, חלופ

לצ'פי רויק ולכל המשפחה, מזל טוב לנישואי הנכד
צופר - בנט של אתי ומוסקו רומ, צב"ל אורית

להדסה ולחנן אילן מזל טוב להולדת הנין
נכד אתמי ואירמיהו בן שלום, בן למרצ'ית ואידידיה חפץ
נין לצ'פורה ואישראל בן שלום

לורד ולשמאל אלס - הורי המשפחתון
מזל טוב להולדת הבן - נווה
מתזכו למחנה ונחת-קהילת סעד

